

Devadesát dnů

Pavel Bobek

V noci sen se mi zdál,
já nahý v něm stál
a doktor zkoušel mi tep,
prý tělo už mám
samou vrásku a šrám,
mé koleno kladívkem klep,
řek že mi dává
dnů jen devadesát.

Nejvyšší čas
abych žil prý zas,
tak vážně jak velí mi věk,
čím dříve tím líp
a chtěl po mě slib,
abych lásky se raději zřek,
já mu ho s vážnou tváří
nedoved dát.

Kolik dní
mi zbývá na tom málo záležití,
já vím měl jsem tě rád,
dál mám tě rád.
A tím spíš,
když vidím jak si krásně ještě spíš,
mám chuť zpívat a hrát,
zpívat a hrát.

Při holení
zkouším jak mi to zní,
o pár slov víc nebo míň,
dám si kávu a pak
zas jedu jak vlak,
a jedu zas na plný plyn,
jako když zbývá
dnů jen devadesát.

Jen klidně spi
máš jistě hezčí sny,
a já vyjdu po špičkách ven,
já náhodou vím,
proč tě neprobudím,
proč náhle tak nesmělý jsem,
nemoh bych s vážnou tváří
před Tebou stát.

Kolik dní
mi zbývá na tom málo záležití,
já vím měl jsem tě rád,
a dál mám tě rád.
A tím spíš,
když vidím že jak dítě krásně spíš,
mám chuť zpívat a hrát,
zpívat a hrát.

Mám chuť zpívat a hrát,
zpívat a hrát.

Mám chuť zpívat a hrát,
zpívat a hrát.

Zpívat a hrát...